

грѣди и все пакъ ти са чини, че въздухътъ и небосклонътъ сѣ малки.... Скобелевъ мушка съ шпоритѣ си по коремътъ на конѣтъ си. Конѣтъ като стрѣла хвърчи напредъ, а на генералѣтъ все му са вижда полегка. Клонитѣ го удрятъ по лицето.... Не чувствовашъ даже като отзадъ оставатъ рѣчички и трапчинки. На едно мѣсто прѣсна вода, даже и не климнахме.... Напредъ и напредъ.... Изъ редовѣтъ са носи радостното тържествуващо ура на владимирцитѣ, които бѣгомъ слѣдувахъ слѣдъ генералѣтъ.... Не забѣлжвашъ труповетѣ расхвърлени по странитѣ. Вече отнелъ като анализирувашъ прѣживелитѣ суетения, смутено си припомнювашъ, че едва ли не изъ подъ търнакѣтъ на конѣтъ вдигахъ са нѣкакви си хора, съ прострѣлени грѣди, съ окървавени глави, простирахъ къмъ тебе рѣцѣ.... Упомнюватъ са други, които са заловили единъ другъ, и въ моментътъ на смъртта така и замръзнали.... А тамъ въ горитѣ още не знаятъ.... Тамъ още бойната са продължава, людѣтъ падатъ, умиратъ, мѣчатъ са, биятъ са.....

— Цѣлата ли армия са прѣдава? гласѣтъ на Скобелева станъ нѣкакъвъ си пригряхътъ.

— Дѣсятъ табора побѣгнѣли.

— Харановъ! Бързишкомъ ей сега при Дохтурова..... Слушате.... Нека кавалерията върви вѣлѣдъ.... Нито единъ човѣкъ да не избѣгне отъ мене.... Разбрахте ли?

И още по дълбоко шпоритѣ са виватъ въ бѣлата кожа на конѣтъ и още по бѣсно носи той генерала напредъ и напредъ.

— Имамъ честь да поздравя ваше прѣвѣсходителство! пристигнува какъвто офицеринъ.

— Съ какво?

— Казашкий №1 полкъ, подъ началството на самиятъ Дохтуровъ, настигнѣлъ бѣжащитѣ турци отъ тилѣтъ, хвърлилъ са въ рѣконашенъ бой, положилъ нѣколко стотини на мѣстото и взелъ въ плѣнъ.

— Колко? нетърпеливо прѣкъсва генералѣтъ.

— Шестъ хиляди души.

— Благодаря.... Щастливъ день....

Отпреди ни иде депутация на срѣща. Докторъ и санитари съ знакове на червенъ мѣсяцъ. Надъ главитѣ си високо държатъ тѣ голѣми листовѣ книги — женевекитѣ свидѣтелства. Наоколо нашитѣ солдати са тѣлпять.

— Нека пребиратъ своитѣ и чуждитѣ ранени.... Да имъ